קבֶּז

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

פרשת אמור – שבת "פסח שני" תשפ"ג [פנימי, בלתי מוגה]

ליל שבת קודש

בליל שבת קודש "פסח שני", פרשת אמור, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים מענייני דיומא – "פסח שני"

פתח ואמר מו"ר שליט"א: שבת קודש **פרשת אמור** - **פסח שני**, ומקובל אצל עם ישראל שהוא ההילולא של התנא האלקי **רבי מאיר בעל הנס**, ועלינו להבין הקשר שבין ג' ענינים אלו - **פרשת השבוע, פסח שני, והילולת ר' מאיר בעל הנס** (מוהרא"ש היה רגיל לקרות את ר' מאיר בעל הנס "מרא דאתרא", יען כי מקום גניזתו הוא בשכנותינו - בעיה"ק טבריה).

רבנו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"א סי' כב) שאמונה מקבלים ע"י הארה משבעה רועים, בחינת "וְעִם קְדוֹשִׁים נֶאֱמָן"; כי העיקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה (ליקו"מ ח"ב סי' ה).

ואם יש לאדם אמונה חזקה - ממילא יש לו אמונת חכמים באלו שבעה רועים שמהם נמשכת האמונה כנ"ל, וזו ההתקרבות לרבינו הקדוש, שהוא בחינת כלליות שבעה רועים, והוא זה שלא נותן לאדם ליפול מהאמונה, ולזכות אותו שיאמין ג"כ ביכולותיו - שהוא יכול לתקן את הכל, וכמו שאמר רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' קיב): אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן, ורבינו צעק בקול גדול (ליקו"מ ח"ב סי' עח): "אין שום יאוש בעולם כלל", ומיד כשאמר זאת רבינו - אין שום מציאות של יאוש כלל וכלל!

הלימוד של רבינו הוא לימוד קדוש של התחזקות, שאדם לא ייאש עצמו

אף פעם, ויחקוק היטב במוחו ודעתו שאין שום מציאות של יאוש לעולם, אסור לו להתייאש, בשום פנים ואופן, ידע ויאמין שגם לו בודאי יש תקוה, גם אם נטמאת רח"ל - אתה יכול להיטהר, לא משאירים אף אחד בחוץ!

שזהו כל הלימוד הנורא של "פסח שני", שמגלה לאדם את הלימוד של התחזקות: גם אם היית טמא, בדרך רחוקה, לא זכית לעשות את פסח ראשון, הנה - פסח שני; יש לך עוד הזדמנות! אף פעם לא מאוחר! אתה לא נשאר בחוץ!

וכמו שאומר הפסוק (במדבר ט, ו-ז): "**וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשֹׂת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא**", ובטעם הדבר מדוע היו טמאים מצינו כמה שיטות בדברי חכמינו הקדושים (סוכה כה.): ישנה שיטה שאלו היו נושאי ארונו של יוסף, ולכן היו טמאים - ולענייננו הם אלו שזכו לסחוב על כתפיהם את הארון הקדוש של יוסף הצדיק, הוא הצדיק האמת שממנו יוצא הלימוד הקדוש שאין שום יאוש בעולם כלל, ובוודאי אם הם זכו לסחוב את ארונו הקדוש, הם ידעו היטב את הלימוד הקדוש הזה, איך שלא יתכן מציאות שמפספסים את הקדושה ואין שום הזדמנות נוספת... תמיד יכולין להשלים ולתקן, ועל כן באו בטענם הקדושה לפני הצדיקים: "**וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הָהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבִלְתִּי הַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה' בְּמֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**", שזו השאלה והצעקה של נשמה מישראל: "למה אגרע מהקדושה ח"ו?"...

שיטה נוספת בדברי חכמינו הקדושים שם, שהיו אלו מישאל ואלצפן, שלקחו על עצמם משימה קדושה - להיטפל בנדב ואביהוא, ולכן היו טמאים, ובאמת הם זכו לעסוק בדבר קדוש, לזכות לעסוק בכאלו נשמות קדושות - שבאמת היו במעלה גבוהה, אך מידת הצמצום לא היתה אצלם, ובוודאי שמישאל ואלצפן זכו לדעת את הלימוד הקדוש הזה, ועל כן ניגשו לפני הצדיקים כדי לזכות ג"כ לקבל את הקדושה.

וכל הלימוד הזה שייך ביותר לחג הפסח, שאז מתקיים בשלימות העניין האמור, שאף אחד לא נשאר בחוץ, מכניסים את כולם בתוך הקדושה, שזהו "כנגד ארבעה בנים דברה תורה

- אחד חכם, אחד תם, אחד רשע, ושאינו יודע לשאול", כולם יושבים אצל ה'סדר', ו"כנגד" ארבעה בנים - 'כנגד' הוא לשון של נגדיות, כמו (בראשית ב, יח) "אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" - אם לא זכה זה 'כנגדו', ומהו ענין 'כנגד'? להראות שכולם נכנסים לתוך העיגול של הקדושה! אפילו הוא "כנגד", זה לא משנה! אף אחד לא נשאר בחוץ!

וזהו הקשר לפרשת השבוע, כי הלימוד הזה מונח בפסוק הראשון של הפרשה: "**וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**" - ג' פעמים לשון 'אמירה', אומר רש"י: '**להזהיר גדולים על הקטנים**' - להאיר לכולם את האור, לגלות את הגילוי הזה לכולם, איזה גילוי? ממשיך הפסוק: "**לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמָּא בְּעַמָּיו**" - שום נפש ונשמה לא נשארת בתוך הטומאה, כולם נכנסים אל הקדושה!

הלשון הזאת מאד מזכירה את הלשון בפרשה של פסח שני: "**וַיִּהְיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם**", וכל הגילוי של פסח שני הוא שגם להם יש תקוה, וזהו "**לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמָּא בְּעַמָּיו**" - לכל אחד ניתנת ההזדמנות לחזור בתשובה ולזכות לטהרה עליונה!

וזהו הקשר ליומא דהילולא של ר' מאיר בעל הנס, כי "רבי מאיר חייש למיעוטא", דהנה דין ידוע הוא שהולכים אחר הרוב, אך ר' מאיר בכ"מ הוא "חייש למיעוטא" - חושש גם למיעוט, ולענייננו - התנא האלקי ר' מאיר הוא הסמל של הלימוד הקדוש הזה, כי ר' מאיר "חייש למיעוטא" - חושש ודואג על אותם המעטים, על אותן הנשמות הקדושות ששואלת ומבקשות "למה נגרע?!"...

כי איתא בגמרא (קידושין לו.) פלוגתא דאיכא בין ר' מאיר לר' יהודה, שר' יהודה ס"ל דרק כשישראל עושין רצונו של מקום - קורים בנים, וכשאין עושים רצונו של מקום - לא קרוים בנים [רואים בגשמיות: כשיש הורה לילד טוב ומחונך, הוא גאה בזה שהוא בנו, משא"כ להפך ח"ו], אבל השיטה של ר' מאיר: "**בין כך ובין כך נקראים בנים**" - לא משנה מתי, איפה, מה עשה, מה עבר, תמיד בר ישראל הוא בנו אהובו של הקב"ה, ויכול בכל עת ובכל שעה לשוב אליו ולזכות להיטהר ולהיכנס לתוך הקדושה!

זו השיטה הקדושה של ר׳ מאיר בעל הנס, ומובן מאד המקובל אצל נשמות ישראל [בפרט אצל בני עדות המזרח] שיום הילולא דיליה הוא בפסח שני, כי זו כל מהותו של היום הקדוש הזה.

לפני זמן לא רב היה ההילולא של הרה״ק ר׳ יצחק מהאמבורג זי״ע [מכונה ר׳ איציקל האמבורגער], שגביו התבטא הבעש״ט הקדוש: ״עליו ועל ה״נודע ביהודה״ עומד חצי עולם״...

כהונתו לא היתה רק בהאמבורג, אלא היה רב של כל המחוז, ונקרא בר״ת אה״ו [אלטונא, המבורג, וואנסבעק], ולפניו כיהן ברבנות זו הגאון הנודע ר׳ יהונתן מאייבשיץ זי״ע [שידוע שבתחילה היתה עליו מחלוקת גדולה על הדרך שלו וכו׳, כי חשדוהו וכו׳, אבל רביז״ל אמר שבאמת הוא היה צדיק, וכל דרכו היא דרך אמת וכו׳, וחיבר ספרים נפלאים - ״יערות דבש״ וכו׳, והיה צדיק נורא], ומעשה היה בדבר הכתרת ר׳ איצקל לרבנות זו, וזה המעשה:

קודם הסתלקותו מן העולם, הגיעו ראשי הקהילות הנ״ל לביתו של ר׳ יהונתן אייבשיץ לבקרו, וכשראוהו שנמצא בעת גסיסתו, פנו אליו בשאלה: ״מי ראוי למלא את מקומכם?״...

ר׳ יהונתן השיב: ״מה עם רבי מאיר?״... ולא הוסיף לבאר דבריו, ונלב״ע, וראשי הקהל נשארו מבולבלים ותמהים לפשר הדבר.

החלו ראשי הקהל לתור ולחפש אחר רב וגאון ששמו ר׳ מאיר, אולי עליו התכוון ר׳ יהונתן, אך לא מצאו אף אחד כזה... ומשכך, החליטו ראשי הקהל, שהיות ואינם יודעים כוונת רבם הקדוש, על כן אם יימצא מישהו שיפתור להם דבר התעלומה, ויפענח ויבאר דברי רבם - הוא זה שיהא ראוי לכהן תחתיו ברבנות הקהילות.

והנה, היה אחד שידע לבאר זאת, והוא היה ר׳ יצחק מהאמבורג, וכך אמר: אני יודע מה כיוון ר׳ יהונתן, הרי חכמינו הקדושים אומרים (גיטין כח.): **״רוב גוססין למיתה״**, ולכן כשהתכנסתם בבית ר׳ יהונתן, מיד עלתה בליבכם השאלה מי ימלא את מקומו, יען כי ראיתם אותו בעת גסיסתו, והלא ״הולכין אחר הרוב״, ובודאי הוא קרוב למיתה יותר מן החיים, ועל כן שאלתם אותו מי ראוי למלא מקומו אחריו, ועל זה ענה ר׳ יהונתן: ״מה עם ר׳ מאיר?״ כלומר,

הרי יש את שיטת ר׳ מאיר שהוא ״חייש למיעוטא״, וכיוון שיש מיעוט גוססים לחיים, א״כ אולי הוא עוד יקום ויחיה מהחולי, ולא יצטרכו רב אחר...

כששמעו את ביאורו הקולע של ר׳ איציקל, בחרו בו כולם ׳פה אחד שיהא רב עליהם, ומיד הכתירו אותו לרב הקהילות.

מהי הנקודה היוצאת מהסיפור? הלימוד של ר׳ מאיר! שרבי מאיר הוא ״חושש למיעוט״ - הוא חושש ודואג לאלו המיעוטים, אותן נשמות קדושות המבקשות עזר ומזור מכל הבוץ והלכלוך, הוא דואג שכולם יכנסו לתוך הקדושה, לחשוש למיעוט!

השבוע היתה ההילולא קדישא של הרה״ק ר׳ נפתלי צבי מרופשיץ זי״ע, ומסופר עליו בעניין זה, שכדרכו היה נוסע לרבו החוזה מלובלין זי״ע, ופעם נסעו יחדיו קבוצת חסידים - יחד עם הרה״ק מראפשיץ זי״ע - לרבם החוזה מלובלין זי״ע, והלכו משך כמה ימים כמעט ללא אוכל ושתיה, וממש היו רעבים וצמאים, והגיע מצב שלא היה להם מה לאכול ולשתות, והיו שרוים בסכנה ממשית...

בעודם הולכים, רואים הם לפניהם פונדק, אבל ידע הראפשיצער על בעל הפונדק, שאכן הוא עשיר גדול, אבל הוא קמצן מאד מאד גדול, אולם בדבר אחד הוא כן תורם הרבה - לר׳ מאיר בעל הנס, יש לו הרבה קופות צדקה ״ר׳ מאיר בעל הנס״, ושם הוא מכניס צדקות לאין שיעור, אבל לאחרים - לא היה תורם מאומה...

כשהתקרבו אל האכסניה, הורה הרה״ק מראפשיץ לחסידים שהיו, שילכו לבעל האכסניה, ויאמרו לו שהחתן של רבי מאיר הגיע, והוא נמצא פה...

תיכף כששמע זאת בעל האכסניה - הוא יצא מכליו... אץ-רץ בזריזות לקבל פני האורח הגדול ״חתנו של רבי מאיר״, ותיכף ומיד הכין לפניהם סעודה כיד המלך, כל טוב של מעדנים ומטעמים וכו׳, ואף נתן להן ממקום ללון ללא תשלום של פרוטה אחת, כי אצלו זה היה השיא - שיבוא החתן של רבי מאיר בעל הנס בכבודו ובעצמו... [הוא לא ידע באמת מיהו ר׳ מאיר, רק ידע ששמים צדקה

בקופה של ר׳ מאיר בעל הנס, וממילא איך ידע מי הם חתניו של רבי מאיר].

ועל זה התבטא אחד מהצדיקים [הרה״ק מרוז׳ין זי״ע]: **״ידעתי שהרבי מראפשיץ הוא חכם, אבל לא ידעתי עד כדי כך״...**

מהי הנקודה של הסיפור? מהו להיות ״חתן של רבי מאיר״? ״חתן של רבי מאיר״ היינו שיש לו את הלימוד הקדוש של רבי מאיר, שהוא ״חייש למיעוטא״ - הוא חושש ודואג לכל אלו המעוטים, לקרב את כולם חזרה אל הקדושה, שמידה זו הלמה את הרה״ק מרופשיץ זי״ע, כידוע מידת ענוותנותו ושפלותו ואיך שקרב את נשמות ישראל, לו ראוי בודאי הכינוי ״חתן של ר׳ מאיר״ [ובאמת יום ההילולות של שניהם סמוכים אחד אצל השני].

מי שזכה להיות על ציונו הקדוש בלאנצוט [השבוע זכו להיות שם כמה שיושבים פה], ראה שעל מצבתו נחקק כצוואתו: **״יחיד בדורו בחכמת אלקים״**, מה ביאור המשפט הזה? ״יחיד בדור״ הוא כמו שרגילין לומר ״חד בדרא״, וכמו שאמרו רבות על הגאון הנפלא שהסתלק לפני כשנה וחצי, אבל ״חד בדרא״ אין הכוונה שרק אחד בדור, אלא שיהיו שנים שהם ״חד בדרא״, שלושה ״חד בדרא״, כל אחד יכול להיות ״חד בדרא״! ומה האימרה הזאת באה לומר ״יחיד בדורו בחכמת אלקים״? זה לעורר לעיין בספרו הקדוש ״זרע קודש״, **כדאי לכל אחד לרכוש את הספר הקדוש הזה וללמוד בו, הן אמת שבתחילה הרבה לא מבינים וכו׳, אבל לומדים כסדרן עוד הפעם ועוד הפעם עד שזוכים אט אט להבין פה ושם, עניינים נוראים ונפלאים, ויש מקומות שזה ממש ציטוט של ליקוטי מוהר״ן!**

זהו הלימוד הנפלא של ״פסח שני״, שכל אחד יכול לשוב ולתקן, תמיד יש הזדמנות קדושה לזה, לא משאירים אף אחד בחוץ, וזה פרשת השבוע - פרשת אמור: ״לנפש לא יטמא בעמיו״ - כרוז קדוש ונפלא לכל אחד ואחד, וזו ההילולא של התנא הקדוש ר׳ מאיר בעל הנס, שהוא סמל ודוגמא להלימוד הקדוש והנפלא הזה.

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה לקבל באמת את לימודי הצדיקים, ובעיקר בימים אלו - שהם ימים גבוהים מאד, שעליהם איתא (זוה״ק במדבר קנג.) **״תַּרְעִין פְּתִיחָן״** - שערי השמים פתוחים,

ויכולים לפעול דברים גדולים, שבוע הבא יהיה לנו ג״כ את ל״ג בעומר, ואשרי המנצל את הימים המאירים הללו, שנזכה באמת לקבל את הקדושה הנפלא שלהם, ונזכה בקרוב לביאת משיח צדקנו, ולאכול מן הזבחים ומן הפסחים, במהרה בימינו, אמן ואמן !

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קודש פרשת אמור – שבת "פסח שני" תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א
דיבורים נוראים ונפלאים בסיפו"מ של רבינו, מעשה ב' – ממלך וקיסר

לשון רבינו ז"ל בסיפורי מעשיות:

בִּהְיוֹתוֹ עַל הַיָּם, רָאוּ אוֹתָן הָאִילָנוֹת הַנַּ"ל (שֶׁהָיְתָה הַבַּת קֵיסָר שָׁם), וְסָבְרוּ שֶׁהוּא יִשּׁוּב, וְרָצָה לֵילֵךְ לְשָׁם; וּכְשֶׁנִּתְקָרְבוּ רָאוּ שֶׁהֵם אִילָנוֹת, וְרָצוּ לַחֲזֹר. בְּתוֹךְ כָּךְ הֵצִיץ הַסּוֹחֵר (הַיְנוּ בֶּן הַסּוֹחֵר הַנַּ"ל) לְתוֹךְ הַיָּם וְרָאָה שָׁם אִילָן, וְעָלָיו כְּמַרְאֵה אָדָם, וְסָבַר שֶׁמָּא הוּא טוֹעֶה עַצְמוֹ, וְהִגִּיד לִשְׁאָר הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ שָׁם, וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ גַּם־כֵּן כְּמַרְאֵה אָדָם עַל הָאִילָן. וְהִתְיַשְּׁבוּ לְהִתְקָרֵב לְשָׁם, וְשָׁלְחוּ אִישׁ עִם סְפִינָה קְטַנָּה לְשָׁם. וְהֵם הָיוּ מַבִּיטִים בְּתוֹךְ הַיָּם כְּדֵי לְכַוֵּן אֶת הַשָּׁלִיחַ, שֶׁלֹּא יִטְעֶה מִן הַדֶּרֶךְ, כְּדֵי שֶׁיֵּלֵךְ מְכֻוָּן אֶל הָאִילָן הַנַּ"ל. וְהָלַךְ לְשָׁם, וְרָאָה, שֶׁיּוֹשֵׁב שָׁם אָדָם, וְהִגִּיד לָהֶם.

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים במעשה ממלך וקיסר, בענין הסוחר שנתן לבנו הסחורה וכו', ואמרנו ש'סוחר' הוא הס"מ, שגורם לאדם 'סחור סחור' - בלבול במוחו, לא נותן לו מנוח לנפשו, ואיך זוכים להינצל ממנו? ע"י התבודדות; ע"י שאדם זוכה להתבודד, זה מה שמביא לו ישוב הדעת, הוא מתיישב בדעתו מכל הבלבולים שעוברים עליו.

מספר רבינו: **בִּהְיוֹתוֹ עַל הַיָּם, רָאוּ אוֹתָן הָאִילָנוֹת הַנַּ"ל (שֶׁהָיְתָה הַבַּת קֵיסָר שָׁם), וְסָבְרוּ שֶׁהוּא יִשּׁוּב, וְרָצָה לֵילֵךְ לְשָׁם** - 'אילנות' רומז על הצדיקים הקדושים, וכדאיתא בתיקוני זוהר (דף כא.): "עץ דא צדיק", 'אילן' זה בגימטריא צ"א שהוא יחוד עליון - הוי"ה ואדנו"ת, שזו מעלת הצדיקים, שמקשרים כל ענייני העוה"ז לאלקות.

וכן, 'עץ' הוא מלשון 'עצה', מורה על עצות הצדיקים, שהם בבחינת (ירמיהו ב, כא) "כֻּלֹּה זֶרַע אֱמֶת", וכמו שאומר רביז"ל (ליקו"מ ח"א סי' ז) שע"י עצות הצדיקים נחקק באדם אמת.

וזה בחינת עץ הדעת, שאנו עוסקים בתיקונו, הכל בכח הצדיקים הקדושים, הרי היה ניסיון של הנחש לאדם וחוה, והוא הצליח לפתות את חוה ואח"כ גם אדם הראשון נכשל, מזה בא ונמשך כל הקלקולים שישנם וכו', ובכל הדורות אנו עוסקים לתקן את חטא אדם הראשון, ואיך? בכח רבינו הקדוש, שהוא נשמה קדושה שלא נפלה בחטא הזה!

הזכרנו את השיחה הזאת כמה פעמים, והיא ממש "עולה עד לרקיע ויורדת עד התהום": רבינו הקדוש אמר, עם דבר אחד הצלחתי, ומהו? כשכל הנשמות הלכו יחד עם אדם הראשון לחטא עץ הדעת, הנשמה שלי לא הלכה! **יש לנו רבי שלא השתתף בחטא הזה! זו נשמת משיח צדקנו המוכנה עוד קודם הבריאה!** ובכוחו הגדול אנו זוכים להגיע לתיקון החטא הזה, יען כי לא השתתף באותו החטא...

וזהו שקראנו היום בפרשת המועדים על האתרוג: "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר", וברש"י איתא: 'עץ שטעם עצו ופריו שוה'; לכאורה לא מובן, אכן לפרי יש טעם טוב, אבל לעץ ג"כ יש טעם כמו הפרי? **כן! זו גדולת הצדיק - הוא העץ כנ"ל, שהוא מזכה את הפרי - התלמיד, שיהא 'טעם עצו ופריו שוה', בחינת משה ויהושע - רבי ותלמיד, שנכלל לגמרי ברבו עד שזוכה להיות כטעמו ממש!**

כל זה הוא ענין האילנות - אלו הצדיקים, ומספר רבינו: **וּכְשֶׁנִּתְקָרְבוּ רָאוּ שֶׁהֵם אִילָנוֹת, וְרָצוּ לַחֲזֹר** - כי בודאי טומאת הס"מ איננה סובלת את קדושת הצדיקים, ועל כן מיד כשראו שאלו אילנות - רצו לחזור, כי הם יודעים שאם יש צדיקים, אין להם מה לחפש שם... הצדיק מגלה לאדם כאלו לימודים, שהס"מ יודע שכבר לא יוכל עליו...

בְּתוֹךְ כָּךְ הֵצִיץ הַסּוֹחֵר (הַיְנוּ בֶּן הַסּוֹחֵר הַנַּ"ל) **לְתוֹךְ הַיָּם וְרָאָה שָׁם אִילָן, וְעָלָיו כְּמַרְאֵה אָדָם, וְסָבַר שֶׁמָּא הוּא טוֹעֶה עַצְמוֹ** - כי, כאמור, הס"מ לא אוהב אילנות, ועל כן סבר שהוא טועה... **וְהִגִּיד לִשְׁאָר הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ שָׁם, וְהִבִּיטוּ וְרָאוּ גַּם־כֵּן כְּמַרְאֵה אָדָם עַל הָאִילָן. וְהִתְיַשְּׁבוּ לְהִתְקָרֵב לְשָׁם, וְשָׁלְחוּ אִישׁ עִם סְפִינָה קְטַנָּה לְשָׁם. וְהֵם הָיוּ מַבִּיטִים בְּתוֹךְ הַיָּם כְּדֵי לְכַוֵּן אֶת הַשְּׁלִיחַ, שֶׁלֹּא יִטְעֶה מִן הַדֶּרֶךְ, כְּדֵי שֶׁיֵּלֵךְ מְכֻוָּן אֶל הָאִילָן הַנַּ"ל. וְהָלַךְ**

לְשָׁם, וְרָאָה, שֶׁיּוֹשֵׁב שָׁם אָדָם, וְהִגִּיד לָהֶם - זה ענין התלבשות טומאת הס״מ וחייליו על האדם, כי אדם בזה העולם מוקף עם ניסיונות ודברים קשים, ועליו להתחזק ולעמוד בהכל!

ובזה צריכין לדעת דבר חשוב המובא בדברי האר״י הקדוש, שאמר: ככל שיש לאדם נשמה גבוהה יותר - כן הניסיונות אצלו קשים יותר.

דהנה יש בני אדם הנופלים בדעתם מאד כשרואים גודל הניסיונות הקשים שעוברים עליהם, ונופלים בדעתם מאד מאד בעבור זה, כי מרגישים שלא שווים שום דבר וכו׳.

אבל מגלה האר״י הקדוש, שאדרבה! בזה שאתה רואה שהטומאה רוצה להתגבר עליך ביותר - זה סימן מובהק שנשמתך גבוהה ביותר, ודיקא מחמת זה הס״מ לא מניח לך!

ובאמת, היצר הרע בעצמו הוא ג״כ שליח מהקב״ה, והוא עושה את שליחותו - לפתות את האדם לדברים לא טובים, ואדם צריך להשתמש נגדו בעצות של הצדיקים, ולהחזיר לו חזרה; הוא נתן לך אגרוף? תחזיר לו עשר אגרופים!

הקב״ה אומר: ״בני בראתי את היצר, בראתי לו תורה תבלין״ - יש את התבלין, יש את העצות איך להינצל מהרשת הטמאה של היצר הרע!

אכן, היצר הרע נמצא עם אדם מעת לידתו - ״לפתח חטאת רובץ״ (בראשית ד, ז), וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה לד, י) על הפסוק (בראשית ח, כא) ״כִּי יֵצֶר לֵב הָאָדָם רַע מִנְּעָרָיו״ - ׳משננער לצאת ממעי אמו׳; ואיתא בזוה״ק שהיצר הרע גדול מהיצר הטוב י״ג שנה, כי היצר הטוב מגיע רק מעת שאדם נעשה בר מצוה[א], והיצר הרע הוא כבר גדול, ואדם שואל: הרי זה לא ׳פֶּר׳... היצר הרע גדול כ״כ מהיצר הטוב, ומה אעשה?... אנחנו לא שואלים קושיות למה כך וכו׳, אבל משתמשים עם העצות של הצדיקים!

הצדיק מגלה לך: תפתח חומש, תקרא שנים מקרא ואחד תרגום, תקח משניות - תגיד פרק משניות, בי״ת -

---

[א] מסופר על הרה״ק מרוזי׳ן זי״ע, שסיפר כשהיה ילד, ובא אליו היצר הרע תדיר, היה דוחה אותו עפ״י מאמר חכמינו הקדושים (סנהדרין ז:) על הפסוק (דברים א, טז) ״שָׁמֹעַ בֵּין אֲחֵיכֶם״ - מכאן אזהרה לבי״ד שלא ישמע אלא רק שני צדדים, אסור לשמוע צד אחד בשום פנים ואופן! ״א״כ״ - אמר הרה״ק מרוזי׳ן ליצר הרע - ״אתה רק צד אחד, יבוא הצד השני ונדון״... כך דחאו עד שנעשה בן י״ג שנה, ומשנעשה בר מצוה אמר לו ״כבר לא צריך אותך, לך ממני״...

כולם נעשים קבלנים, קבלנים קדושים... פרק בתנ"ך, איזה אור זה!

תפילה - תהיה חזק בשלושת התפילות במנין, רבינו קורא את זה "מחנה ישראל" (ליקו"מ ח"ב סי' ח), תישמר שלא לצאת, חלילה, מהמחנה דקדושה, ראה לשמור להישאר במחנה ישראל! התבודדות - תדבר כמה מילים אל הקב"ה, לכל הפחות תתחיל עם חמש דקות התבודדות.

אלו הם התרופות של הצדיקים, לזכות לרפואת הנפש, שזה סוד חודש אייר - ר"ת "אֲנִי יְיָ רֹפְאֶךָ" (שמות טו, כו), ורביז"ל מזכיר (ליקו"מ ח"א סי' רעז) את השם הלועזי - **"מאי"** [שהשבוע התחיל], והוא פלא שמזכירין הלועזי (גם מובא בדברי הרה"ק מאפטא זי"ע וכו'), **ואמרו צדיקים רמז 'מאי', שאדם מתעורר: "'מה' איתי?!" איפה אני בעולם?!"**... וכמו שרביז"ל מספר במעשה הראשון, שהשני למלך התעורר **"היכן אני בעולם?!"**... שזה סוד התעוררות השינה שמקבלים מהצדיק, וכלשון המובאת בזוהר הקדוש (הקדמה דף א ע"ב): **"מה פשפשתא"** - לפשפש היכן הוא עומד, ולהתעורר בהתחדשות לעבודתו יתברך.

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, לקבל מהם את התרופות שיעלו עזר ומרפא לנשמתנו, עדי נזכה להיגאל גאולת עולם בביאת משיח צדקנו, אמן!

***

׳מִמִּצְוַת פֶּסַח שֵׁנִי יוֹצֵאת הִתְחַזְּקוּת עֲצוּמָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל דּוֹר וָדוֹר, שֶׁלֹּא יֵיאַשׁ עַצְמוֹ כְּלָל לָבוֹא אֶל כָּל הַקְּדֻשׁוֹת שֶׁבָּעוֹלָם – תִּהְיֶינָה מַה שֶּׁתִּהְיֶינָה, כִּי אֲפִלּוּ אִם הָיָה טָמֵא עַד עַכְשָׁו, וְגַם אֵחֵר לְהַגִּיעַ אֶל הִתְגַּלּוּת הַקְּדֻשָּׁה בִּזְמַנָּהּ, עֲדַיִן יָכוֹל לְהִטָּהֵר מִכָּל הַטֻּמְאוֹת, וּלְהַגִּיעַ אֶל כָּל הַקְּדֻשׁוֹת שֶׁבָּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ כָּל עִנְיָן שֶׁל פֶּסַח שֵׁנִי, שֶׁאֲפִלּוּ מִי שֶׁהָיָה טָמֵא בְּשָׁעַת פֶּסַח רִאשׁוֹן, אוֹ אֵחֵר לְהַגִּיעַ בִּזְמַנּוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַפֶּסַח, וְלֹא זָכָה לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אֶת כָּל הַתִּקּוּנִים הַנִּפְלָאִים הַנַּעֲשִׂים אָז, עֲדַיִן יֵשׁ לוֹ תִּקְוָה טוֹבָה לְתַקֵּן הַכֹּל בְּפֶסַח שֵׁנִי, וּלְהַגִּיעַ אֶל כָּל הַקְּדֻשׁוֹת שֶׁבָּעוֹלָם׳...

(שיחות מוהרא"ש, ענייני פסח שני, סימן ב)

הגיליון הקדוש יו"ל לעילוי נשמת
ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל, מרת רעכיל בת ר' יצחק ע"ה
ליאת שרה בת מרדכי
אמיל בן אברהם ופאינה פרידא בת יעקב
יפה בת אליהו
אילנה בת בנימין

* * *

לכל ענייני הגיליון, ולהשתתפות בזכות הגדולה של הדפסת ספר "דרכי איש" חלק א׳:
s0584563404@gmail.com